

MENTA E CHOCOLATE

No centro de Vigo, como querendo pasar desapercibida, ocúltase tras unha porta vermella de edificio arruinado a tetería á que C. e máis eu decidimos entrar ás doce e pico do pasado sábado. A min nunca me gustou o té, e supoño que por pura ignorancia sempre me pareceu algo snob esa xente que, en lugar de coca cola ou caña de cervexa, ten o costume de pedir un té con leite ás sete da tarde na cafetería de turno. Sentamos nunha mesa. É pequena e ten un cristal por riba da base. Tráennos a carta. Para o meu asombro, a camareira é unha amiga da infancia. Levamos unha alegría ao vernos, intercambiamos os números de móbil e prometemos chamarnos para quedar, algo que ambas sabemos que non imos facer porque cada unha ten a súa vida, e dá moita preguiza contarlle a alguén a quen non ves desde hai séculos e a quen xa non coñeces de nada, o que estiveches facendo durante os últimos trece ou catorce anos. O caso é que, por curiosidade, pido para tomar té con chocolate e menta. Gústame, sorpréndome e gózo cunha estraña calma. Entre os efluvios do cannabis falo con C. de moitas cousas: da nosa próxima viaxe a Barcelona, da exposición de Tamara de Lempicka, das ganas de cambiar de teléfono... Detrás de min hai un moble vello con caixóns. Parece fóra de lugar. A súa misión límitase a ser o sustento dun televisor apagado que ten pinta de non funcionar desde hai moito. C. pídeme con insistencia que abra un dos caixóns para ver qué hai dentro. Debatemos ata que consegue saírse coa súa. Ábroo despois de mirar para todos lados e asegurarme de que ninguén me está controlando. Dentro atopo papeis e revistas. Cumprido o seu capricho e algo decepcionado polo resultado (esperaba que atopase alí algún tipo de tesouro), sóltame con voz de neno traveso que acenda o televisor. Respóndolle cun amplo sorriso e el entende a miña negativa. A continuación, collo un pano de papel e escribo un poema. Doullo e méteo debaixo do cristal da mesa para que quede á vista. Nese mesmo momento, na mesa que está ao noso carón, unha loura moi ben vestida que andará polos 27, ao tempo que nos sinala espétalle ao seu interlocutor un ferinte: “mira esos dos de ahí”. Mentres C. remata o seu té, eu intento imaxinarnos desde fóra. Unha parella, ambos vestidos con vaqueiros e chaqueta deportiva. Os dous beben té e non deixan de falar. El fuma tranquilo, e de cando en vez bota á man ao pelo rapaza para enchelo de aloumiños. Ela non deixa de sorrir e de moverse, intenta abrir os caixóns dun chineiro decorativo, mantén a mirada fixa nun televisor apagado, escribe un poema... pregúntome entón a qué vén o comentario da loura. C. remata o té e proponme ir á máquina da entrada, unha desas con pantalla táctil que teñen infinidade de xogos. Achégome á camareira para que me dea cambio e pregúntame se vou á máquina do vicio. Asinto mentres penso en por qué dirá iso do vicio. Empezamos xogando ao trivial. C. contesta a velocidade vertixinosa. Non falla nunca. Coñece actrices das que eu nunca escoitei falar e volcáns que entraron en erupción a mediados do século XX. A min apenas me dá tempo de ler as preguntas. Só contesto ás de literatura. Batemos todos os récords e poñemos no ránking nomes coma: *petanka, Casa y Ledi, ou ventanas*. Nomes que só nós entendemos e que nos fan sorrir cada vez que se nos ocorren. Cansámonos do trivial imos directamente a outro xogo coa intención de acadar o primeiro posto. A mecánica é tan simple como atopar as diferenzas que hai entre dúas fotografías. Non conseguimos bater o récord. Intentámolo con desesperación, encarnizámonos coa máquina buscando diferenzas a toda velocidade coma posesos pero é imposible. O nome *Alex y Yoli* aférrase á primeira posición. Non hai quen o mova de aí. A máquina pide euros e nós dámoslle máis. Eu desespérome porque necesito botar a *Alex y Yoli* aínda que non os coñeza de nada e sinto que na miña mente nese intre non hai oco para nada máis. Despois de hora e media de dura loita quedamos sen euros e, conformándonos cun terceiro posto, desistimos e marchamos da

tetería. En canto cruzo a porta de saída trávesanme dous pensamentos: entendo o que me quixera dicir a camareira cando se referiu ao vicio e, caio na conta de que, se non fose por C., nunca tería probado o té con menta e chocolate. Esa noite quedo durmida pensando en que o próximo sábado haberá que volver para intentar botar a *Alex y Yoli* da primeira posición.